

OPSTANDING - WENS OF WERKELIJKHEID?

Direct na de opstanding van Jezus werden de soldaten die bij zijn graf de wacht moesten houden omgekocht: ze moesten het praatje rondstrooien dat de discipelen zijn lichaam hebben gestolen. En tot op de dag van vandaag kan de opstanding van de Heer Jezus gemakkelijk in twijfel getrokken worden. Je kunt altijd blijven beweren dat de discipelen zo naar Hem hebben verlangd dat zij Hem zich *levendig* hebben voorgesteld. Projectie noemen ze dat. Koste wat het kost wilden zijn discipelen de verloren zaak van hun Heer voortzetten. Hun wens hebben ze zich zo werkelijk voorgesteld dat ze geloofden dat Hij echt is opgestaan.

Maar zou je niet met evenveel recht kunnen beweren dat deze verdachtmaking van het opstandingsverhaal ook een projectie is? Omdat je er zo sterk van overtuigd bent dat doden niet kunnen opstaan, kun je het je *levendig* voorstellen dat er wel een misverstand in het spel moet zijn. Deze scepsis kan toch ook iets zijn wat je zelf het liefst zou willen geloven: géén opstanding... Want als het wel gebeurd is, staat het leven op z'n kop!

Misschien is het meest overtuigende van de bijbelse berichtgeving over de opstanding wel, dat álle discipelen na de opstanding er nog van overtuigd moesten worden dat Jezus echt is opgestaan. Zoiets ongerijmds kunnen ze niet zelf bedacht hebben. We zien dat de opgestane Heer met geduld ieder benadert op de wijze die hij of zij nodig had.

Als we bijvoorbeeld letten op Maria, die op de morgen van de opstanding naar het graf is gekomen. Zij is gekomen om de *dode* Jezus de laatste eer te bewijzen. Maar het graf is leeg. *'Dan moet iemand Hem weggehaald hebben'*, redeneert zij. Opstanding is geen mogelijkheid in haar gedachten. Zelfs als de Opgestane voor haar staat, herkent ze Hem niet, want er bestaat voor haar nu nog maar één Jezus: de dode. Pas als Jezus haar persoonlijk aanspreekt bij haar naam: *'Maria!'* ziet ze de opgestane Heer. Op slag verandert dan ook haar leven: het was eigenlijk geen leven met alleen een dode Jezus. Omdat Hij leeft, leeft zij nu ook!

Ook Thomas moest ervan overtuigd worden door een blik op en een aanraking van Jezus' wonden. En bij het meer van Galilea kreeg Petrus van Jezus iets wat leek op een *déja vu*-ervaring, iets wat hij al eerder had meegemaakt: een wonderbaarlijke visvangst op aanwijzing van Jezus. En ook voor de twee discipelen op weg naar Emmaüs was Jezus wel de laatste aan wie ze dachten bij die Vreemdeling die met hen meewandelde. Totdat Jezus het brood op zo'n manier brak dat ze wel moesten denken aan het laatste Avondmaal.

Van al deze mensen hield niemand opstanding voor mogelijk, totdat ze niet meer om de feiten heen konden. Doordat Jezus hun herinnering opfriste, gingen hun ogen open voor Hem als de Levende, die voortaan bij hen is. Daarom hangt het bij het geloof in de opstanding van Jezus Christus er níet van af of je je kunt voorstellen dat opstanding mogelijk is, want het zal altijd ons voorstellingsvermogen te boven gaan. Maar waar het ook vandaag de dag nog op aankomt, is dat de Levende de kans krijgt om ons persoonlijk aan te spreken. Op zo'n manier dat je niet anders kunt dan geloven dat Hij leeft!